

ли видіти своїх родичів рідненьких і чи розвеселю їх ще хоч одну годину!

І дівчина гірко заплакала... а коли утулила ся з превеликого жалю, стала відповідати на питання Петра.

— Я — каже — є дочкою-одиначкою одного царя, котрий має широкі краї, багаті палати, безчисленні скарби, много слуг, словом все добро, чого лиш душа забажає. Я вихована в великих розкошах, мала подостатком всего, чого лиш забажати могла моя буйна молодість, а ще до того за кілька днів мало бути моє весіле з одним найвірнійшим мому батькові міністром. Тимчасом вночі перед тим, коли ти мене виратував від смерти, викрали мене люті розбійники з дому, завели мене аж на той острів і обдерли з мене ті дорогі річі, котрі я на собі мала, і були би мене певно забили, колиб Господь Бог милосерний не був надіс тебе, яко мого ангела хранителя. Ти оборонив мене від неминучої смерти і тому прирікаю тобі, що не опущу тебе до самої смерти. А коли хочеш, дорогий мій хранителю, то їдь зі мною до мого батька, там зараз обоє візьмемо шлюб і батько мій віддасть тобі цілий великий край в заряд і будеш царем. Потім приїдеш тут і возьмеш з собою своїх родичів; нехай живуть ще троха в розкошах, які їх ожидають в моім домі.

— Колиб о що иншого розходило ся, відповів Петро, то я зараз би послушав тебе, моя дорога! Але такому жаданю мушу відмовити, бо знаю добре, що хотяй би я і хотів так учинити, то родичі на те не пристануть, щоб тут лишити свою батьківщину, а їхати в чужий край. Але як Бог доможе, то прийде і на те час; вперед однак мусить нас звязати тайна супружества, а потім подумаємо і о чім иншим. Будь здорова не на довгий час, бо тепер мушу піти до дому...

Повернувши до дому, зїв Петро обід і взяв ся нильно до праці разом з своїми родичами при продажі товарів в склені.

Минуло вже кільканацять днів по повороті Петра до дому. Побачив купець Онисим, що його син Петро став цілком иншим чоловіком, як був перше, що у нього тепер статок, тверезість і трудолюбивість. Побачив і радить ся з своєю женою і стали обоє його просити, щоб винайшов собі приятельку життя і женив ся.

— Сили наші — кажуть до нього — з кожним днем все уменшають ся, а дальше прийдуть літа і хвили, що не будемо могли на себе заробити і того господарства, котре посідаємо дотримати; тож завчасу, сину, коли ще можемо, просити тебе, ожени ся і віддамо тобі цілий заряд дому а ми при тобі будемо свого віку до смерти дожидати.